

Kókuszillatú hétköznapiak

Történetek a rizsföldek
széléről

SZÖSZ-SZENET

Hajnalban a part egészen más. Még nincsenek turisták, csak a sós levegő, a csapzott pálmák, és a víz fölött terjengő, lustán gomolygó köd. A homokban friss hálólennyomatok kanyarognak, mint egy titkos kód, amit csak a halászok értenek. A csónakok már visszatértek, fedélzetükön színes halak, nedves kötélkupacok és a hajnal összes illata: sós, fémes, halas, kicsit édes. Ilyenkor a falu is másképp lélegzik. Lassan, nyugodtan, de valahol mélyen már ott zsong benne az az izgalom, amit a tenger hoz minden reggel. És valahogy ebbe a hálókódos, kötélkupacos, kissé halszagú idillbe csöppentem bele én is, na de nem is akárhogy.

Szóval nemrég igencsak figyelemreméltó dolognak lehettem részese. Illetve egyenesen főszereplője.

Történt ugyanis, hogy hát nem hivatalosan **fisherwoman lettem**. Tudjátok, *halásznő, hal-mami, pecás csaj, vagy ahogy tetszik*. De előbbi már egészen olyan superhősös, és az igencsak hátrányosnak mondható helyzetemből kiindulva ez a leginkább testhezálló számomra.

Az a helyzet, hogy korábban is közel álltak a szívemhez a halak, legyen szó éppen halrudacskákról,

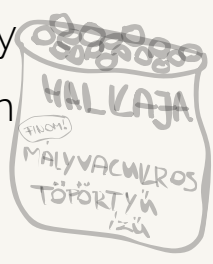
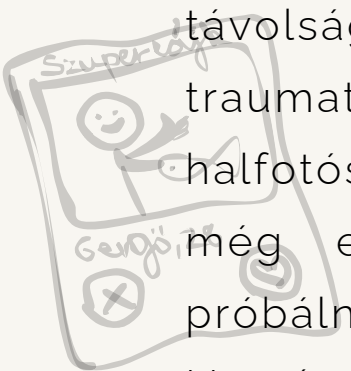
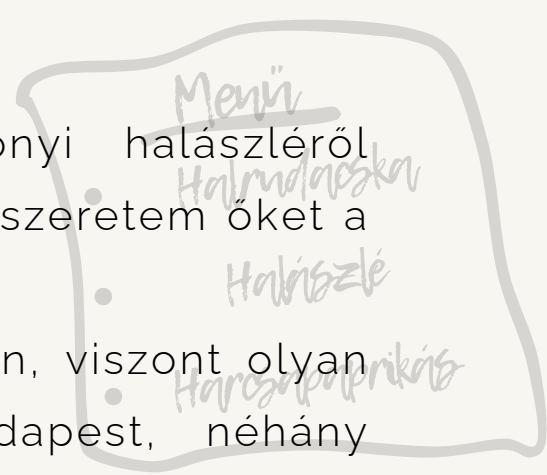

harcsapaprikásról, vagy a karácsonyi halászléről (szigorúan tészta nélkül!), meg aztán szeretem őket a víz alatt is nézegetni.

A horgászat és a halászat, mint olyan, viszont olyan messze állt tőlem, mint ide Budapest, néhány komikusnak mondható, sikertelen próbálkozásom után végül úgy döntöttem, jól megvagyunk tisztas távolságban is. Főleg, hogy a téma amúgy is traumatikus nyomokat hagyott bennem a tengernyi halfotós *Tinder-szuperlájkom* után, és hiába, a fiúk még ezek után is tízkilós pontyokkal feszítve próbálnak csajozni az interneten.

Namármost' engedjétek meg, hogy kicsit mélyebben is boncolgassam a témát. A dolog ugyanis úgy kezdődött, hogy úgynevezett **"szöszöket"** fűzőgettem vékony damilokra, színes-szagos, csillogó hajacskái pedig engem már jóval a halak előtt hipnotizáltak. A kis hajas gyöngyöcskék, amelyeket szakszerű megnevezésének ismerete híján csak *szöszöknek* hívunk, funkciójukat tekintve egyfajta csalik, itt ugyanis már a szöszök mágikus bűvölete is elég a halaknak, nem kell hozzá mályvacukros töpörtyű ízű halkaja, hogy sikeres legyen a bevetés.

Szóval jó halász-barátnő révén szorgosan fűzőgettem a csillámló izéket, mire azon kaptam magam, hogy már horgot is úgy csomózok, mintha egész életemben

ezt csináltam volna. És az izgalmas rész csak ezután jön.

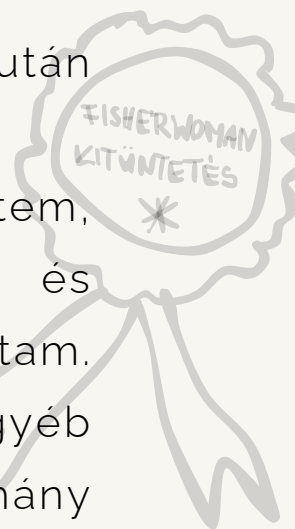
Dicső kitüntetésemet ugyanis már élesben szereztem, amikor hosszas szerencsétlenkedések sorozata és egy óceánba ejtett gyűrű után végre halat is fogtam. A pláne meg az, hogy mindezt horgászbót és egyéb luxuscikkek nélkül, egy guriga damillal és néhány horoggal is simán kivitelezem.

A halfogás technológiája ugyanis nem bonyolult, habár az otthon (és sok más helyen) kapható, sporthorgászati csúcstalálmányok láttán azt gondoltam, ez valami komoly szaktudást igénylő bűvésztrükk, valójában itt elég egy kis darab hal, vagy egy marék szösz, némi damil és pár darab horog a sikeres fogáshoz.

Gondolta ugyanis Gede, hogy milyen romantikus móka lesz kettőnknek, ha kihajózunk és a naplementében pecázgatunk. **Mármint hogy én.**

Halat fogok fogni. Na jó, hát legyen.

Megtanította tehát az alapokat, mint egy jó alsós tanító bácsi az összeadást, én meg úgy csinálva, mintha tökéletesen értenék hozzá, teljesen sután igyekeztem bebizonyítani, igenis érett vagyok erre a feladatra. "És mikor tudom, hogy kapásom van?" - jött az egymillió dolláros kérdés, amit annyival lerendezett, hogy "hát ha érzed, hogy úszik a hal".

Oké.

Néhány **"AZT HISZEM VAN HALACSKÁM"** felkiáltás, és még több sikertelen kitekerés után elérkezett az én időm. Egy cápa méretű, tonnásnak tűnő súly indult el a damilommal, én pedig visítva ugrottam fel, mintha legalább megégetett volna, hogy ne rántsion el a vízi szörny, amíg megérkezik a férfierő. Persze a tekercs damilom azért elindult a vizes kezemben, ami könnyedén rántotta le a gyűrűmet az ujjamról.

Miközben tehát Gede hősiezen húzta ki a cápámat, én legördülő könnyekkel néztem végig, ahogy a kis ezüst karika először a csónak peremére pattan, majd elnyelik az óceán habjai. Mire felocsúdtam a gyászból, a kisbékám boldogan tartotta kezében a gigantikus méretű halamat, amit később csak simán Mike-nak neveztem el. *Igen, lehet van valami kis defektem, de szeretem nevén szólítani a dolgaimat. Legyen az csibe, hal vagy éppen az autóm.*

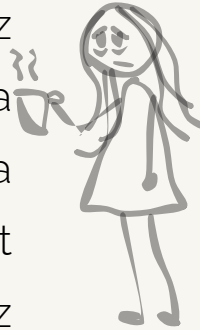
Szóval kettős érzésekkel, de nem hivatalosan is megkaptam a **fisherwoman** kitüntetésemet hatalmas áldozattal járó fogásomért, de ezzel együtt egyre jobban kezdtem élvezni a hajón töltött időt is. Nem kellett sok idő, mire Gede úgy döntött, méltó lettem arra, hogy halászni is vele tarthassak, ami sokkal nagyobb mókának bizonyult, mint azt elsőre gondoltam. Kezdve azzal, hogy halászni a szigeten

átélhető leggyönyörűbb napszakokban érdemes: hajnalban, napfelkeltekor, illetve naplemente idején, amit nem csak a narancsos-vörös színekben csillámló víz, de a vulkán mögött lebukó Nap is igazán különlegessé tesz.

De mivel nem igazán vagyok hajnali ember, vagy mondhatni szeretnék az lenni, de reggel 6 előtt az arcom furcsa, eltekeredett grimaszba rándul, a szemeim alatti táskák pedig nagyobbak, mint a bűvárbőröndöm, így inkább a délutáni órákat szeretjük a vízen tölteni. Ilyenkor felkapom a halász ruháimnak kinevezett sós vízre ítélt, itt-ott megfakult darabjaim egyikét, amikben már csak halak közé merészkedem (*ők csak nem szólnak meg miatta*), és elindulunk le a partra. Némi vízzel, elemózsiával, mondjuk jóféle párizsis-uborkás zsömle híján mindenféle helyi rágcslálnivalókkal, és hát az otthon elkészített friss, ropogós, karácsonyi fényorra emlékeztető szöszös halászdammillal útra kerekedünk kölcsön kérni néhány lakót Poszeidon metropoliszából. De mielőtt még hosszas elmélkedésbe kezdenék a só ízű, halszagú kalandjainkról, engeddd meg, hogy kifejtsem történetünk főszereplőjének, **a szösznek** jelentőségét és hozzám való viszonyát.

Namost. Ahhoz, hogy idáig, azaz a fishermanek és

fisherwomanek terepgyakorlatára eljussunk, kellett egy kis tanoncidő.

Azt már említettem, hogy ezek a kis csillogó, ékszerszerű izék már a kezdetektől fogva olyan rutinosan forogtak a kezemben, mintha erre születtem volna, habár gondolom sokat tett hozzá az is, hogy gyerekkorom óta imádok kézműveskedni, festeni, gyurmázni, kosarat fonni és akár gyöngyöt fűzni is. Így hát korábbi skilljeimet felhasználva már nem is volt bonyolult egy halász damilt megoldani, egészen addig, amíg a méterenként felhelyezett horgok és szösök el nem kezdtek keringőt járni a kellemes nyári szélben. Előbb-utóbb ugyanis minden kis fémkampó legalább egy (esetenként tíz) párra lelt és a pusztító gubanchoz már az sem volt elég, hogy egy fésűvel a kezemben énekeljem, *"virág nyílj ki már"*, hogy a csomó mágikus módon újra egyenessé alakuljon.

Nos, tehát ott ültem **én meg a gubanc, a gubanc meg én**, és mély sápítozások és hűledézések közepette Gedével valahogy csak sikerült megoldanunk ezt az igazán szorító problémát. És hát ha ezen egyszer túlesik az ember, akkor készen áll terepen is bevetni magát. **Na nem a vízbe**, ez nem az a hely, pedig sokszor elég csábító a meleg fuvallatot magával sodró óceán.

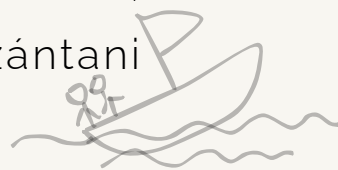
Szóval miután az elkészült, gubancmentes damillal a fedélzeten elindultunk a halak paradicsoma felé.

Én felveszem jól megszokott napozó pozíciómat a hajó elejében, ami a fejemben *szexi sellőbarbiként* rajzolódik ki, a valóságban viszont inkább emlékeztethet egy vergődő rozmárra. De nem gond, a halak úgysem ítélik meg, *ugyebár*.

Tudom, mit gondolsz most. Csalódott vagy, mert azt gondoltad, hogy szaftos történeteim vannak arról, ahogy egy hálóval a kezemben állok a víz tetején és üldözöm a trópusi pontyokat, erre megkínáltalak azzal, hogy mást sem csinálok, csak fekszem és figyelek. Sajnálom, de az igazság az, hogy hiába érzem zsigerien azt, hogy ki kellennem a részem a munkából, ezek a hajók olyan kicsikék, hogy egy hátsófél is éppen alig fér el rajta, nem hogy kettő.

Arról nem is beszélve, hogy a súlyelosztás szempontjából sem lenne ideális, ha odacsüccsenék a *jukung* végébe, hiszen egészen furcsán néznénk ki, ha az egész olyan pozíciót venne fel, mintha szántani szeretnénk a vizet.

Szóval fájó szívvel ugyan, de hagyom, hogy Gede egyszemélyben végezze a munkát kapitányként, halászként és legénységként is. Én pedig sasolok, figyelem a vízi élőlényeket és jókat kacagok, ha komolyabb összetűzésbe kerülnek a békuszommal.

Ilyen pedig jócskán előfordul.

Volt egyszer például, hogy a frissen elkészített halászdamilunk első próbakörén majdnem kiérdemelte a *"lucky hook"* kitüntetést, Gede ugyanis csillogó szemmel kezdte kitekerni a kezében súlyosnak tűnő halfűzért olyan büszkén, mintha most legalább **halászati Nobel-díjat** nyert volna.

Azt viszont tudni érdemes, hogy a makrélák nem csak nekünk csemegék, hanem a delfineknek is, és egy-egy halmező egész családokat tud a környékre vonzani. Amikor meg még kergetniük sem kell, mert masnival átkötött aranytálcán kínáljuk nekik a jutalomfalatokat, általában nem utasítják vissza.

Szóval így történt, hogy volt sok halunk, de már nem érték el a hajót, lelkes kis kapitányom arcáról pedig hamar legördült a mosoly. De legalább én jót szórakoztam a rögtönzött delfin show-n.

Mindezek után a visszaérkezés mindig ceremónia. Ekkor jön el ugyanis az én időm, hajót kitoljuk a partra, kicsörlőzzük, leöblítjük a motorról a sós vizet, aztán jön a számolás: *tíz, ötven, száz, százötven makréla, néha több is*. Ezután felpakoljuk a motorra, és megyünk őket eladni, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Pedig pár hónapja még az volt a legnagyobb halfogásom, ha a hűtőből előbányásztam **egy csomag halrudat**.

És valahogy a szősz, ez az apró, csillogó szőrpamacs lett a kapocs köztem és a tenger között. Egy olyan világ jelképe, amibe csak belesodródtam, de amiben egyre otthonosabban érzem magam. Mert itt a szősz nemcsak csali. Hanem belépőjegy.

Úgyhogy ne csodálkozzatok, ha hamarosan én is a nap fogásával készült halfotókkal fészítek majd az interneten.

